

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobce: A.M.**, státní příslušnost Ruská federace, *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22.7.2014, čj. MV-33899-3/SO/-2014

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 22.7.2014, čj. MV-33899-3/SO-2014, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 21.1.2014, čj. OAM-12483-59/TP-2011 se **z r u š u j í** a věc se **v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15.342 Kč, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22.7.2014, čj. MV-33899-3/SO/-2014 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „správní orgán I. stupně“*) ze dne 21.1.2014, čj. OAM-12483-59/TP-2011 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení

k trvalému pobytu podle 75 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (*dále jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“*). Žalobce navrhoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

2. Žalobce uplatnil v žalobě námitky, které lze shrnout do čtyř žalobních bodů. V rámci prvního žalobního bodu namítal, že správní orgány nesprávně interpretovaly a aplikovaly neurčitý právní pojem „závažné narušení veřejného pořádku“. V druhém žalobním bodu namítal nesprávnost hodnocení stanoviska Policie České republiky. V rámci třetího žalobního bodu namítal, že jsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nepřezkoumatelná, když v jejich odůvodnění správní orgány neuvedly, v čem spatřují existenci hrozby pro veřejný pořádek. V rámci čtvrtého žalobního bodu žalobce namítal nepřezkoumatelnost hodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.

První žalobní bod

3. Dle žalobce správní orgány obou stupňů nesprávně interpretovaly a aplikovaly neurčitý právní pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ a podle § 75 odst. 2 písm. f) ZPC proto nezákonně zamítly jeho žádost o trvalý pobyt. Vycházely při tom z informace poskytnuté bezpečnostními složkami České republiky, podléhající režimu utajení (stupeň VYHRAZENÉ), ze které lze údajně dovodit skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce. Žádné jiné důvody správní orgány obou stupňů neuvedly. To vše za situace, kdy žalobce na území České republiky nespáchal žádný trestný čin, nebylo vůči němu zahájeno nikdy trestní řízení, nebyl projednáván pro relevantní přestupek a na území České republiky žije plně v souladu s právním řádem více než osm let a s ním i celá jeho rodina, přičemž manželka a tři jejich nezletilé děti dokonce v režimu trvalého pobytu, dvě žalobcovy zletilé děti v režimu dlouhodobého pobytu. Všichni jsou plně integrováni do majoritní společnosti se všemi konsekvencemi z tohoto faktu vyplývajících pro inkriminované řízení.

4. Žalobce především namítal, že hodnocení neurčitého právního pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ správními orgány obou stupňů neodpovídá judikatuře Evropského soudního dvora (*dále též jen „ESD“ – poznámka soudu*) a Nejvyššího správního soudu (*dále též jen „NSS“ – poznámka soudu*). Žalobce k tomu citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9.10.2009, čj. 5As 51/2009 (*všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu zde citované jsou dostupné na www.nssoud.cz. – poznámka soudu*) a argumentoval směrnicí Evropského parlamentu a Rady ze dne 29.4.2004, č. 2004/38/ES o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (*dále jen „Směrnice č. 2004/38/ES“ – poznámka soudu*) a jí předcházející směrnicí č. 64/221/EHS. Obě směrnice přiznaly členským státům Evropské unie právo tzv. výhrady veřejného pořádku, a to prostřednictvím alternativy zakázat státním příslušníkům jiných členských států Evropské unie a jejich rodinným příslušníkům vstup, případně pobyt, na jejich území z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Dle Čl. 27 odst. 2 Směrnice č. 2004/38/ES opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně

na osobním a prokázaném chování dotyčné osoby, přičemž ani předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčné osoby musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisí s generální prevencí, nejsou přípustná. ESD opakovaně zdůrazňuje, že výhrada veřejného pořádku představuje výjimku ze základní zásady volného pohybu osob, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně (viz rozsudek ze dne 28. října 1975, Rutili, C-36/75, Recueil, rozsudek Bouchereau, 30/77 ze dne 27. 10. 1977, bod 33; rozsudek Calfa, C-348/96 ze dne 19. 1. 1999, rozsudek ze dne 29. dubna 2004, Orfanopoulos a Oliveri, C-482/01 a C-493/01, Recueil; rozsudek Komise v. Španělsko C-503/03 ze dne 31. 1. 2006, bod 45 a rozsudek Komise v. Německo C-441/02 ze dne 27. 4. 2006).

5. Žalobce citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9.10.2009, čj. 5As 51/2009, že „výklad neurčitěho právního pojmu správním orgánem je, jak vyplývá z konstantní judikatury správních soudů, podroben soudnímu přezkumu. Při svém rozhodování správní soud řeší otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem. Soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum možný není, je rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.3.2007, čj. 7As 78/2005 - 62).“ Uvedená argumentace NSS byla potvrzena usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2011, čj. As 4/2010-151, na který odkazují i správní orgány obou stupňů, kde je uvedeno: „Narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci. Z toho důvodu je nezbytné dané ustanovení aplikovat pouze v souladu se zásadou přiměřenosti tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně tedy s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu (srov. bod 23 preambule a či 28 odst. 1 směrnice 2004/38/ES).“

6. Podle správních orgánů obou stupňů nelze uvedenou interpretaci aplikovat na případ žalobce, neboť ta se vztahuje pouze na rodinné příslušníky občana EU, kterým žalobce není. Dle žalobce je uvedená interpretace a aplikace předmětného neurčitěho právního pojmu v rámci zákona o pobytu cizinců „univerzální“, přestože je nutná jistá míra její modifikace podle kategorií pobytových statutů a konkrétních ustanovení zákona o pobytu cizinců (odkaz na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26.7.2011, čj. As 4/2010-151). Jestliže pro kategorii cizinců, kteří nejsou občany EU či rodinnými příslušníky občana EU, tedy občanů tzv. třetích zemí, není uvedený neurčitý právní pojem judikaturou interpretován odlišně, je nutno jej analogicky dovodit, byť s jistou mírou modifikace vystihující právě odlišnost mezi jednotlivými kategoriemi cizinců, jak jsou upraveny v zákoně o pobytu cizinců. Z judikatury Nejvyššího správního soudu navíc vyplývá, že rozdíly v interpretaci tohoto neurčitěho

právního pojmu u občanů EU a jejich rodinných příslušníků a u občanů třetích zemí nejsou nikterak radikální (odkaz na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp.zn. 8As 68/2012 a sp.zn. 7 As 6/2012).

7. Na základě uvedeného nemůže obstát závěr žalovaného, že na případ žalobce nelze interpretaci neurčitého právního pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ vztahovat, protože není ani občanem EU ani rodinným příslušníkem občana EU. Za nepřipadný označil žalobce rovněž odkaz žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9.11.2011, čj. 9 As 71/2010, které žalovaný považuje za nejprůběhavější na projednáváný případ, ačkoliv připouští, že se jedná o případ zcela odlišný (účelové uznání otcovství účastníkem řízení). Dle žalobce se v případě tohoto rozhodnutí jednalo o exces, který byl další judikaturou Nejvyššího správního soudu překonán. Navíc jsou správní orgány v případě pochybností povinny aplikovat interpretaci, která je pro účastníka řízení příznivější a ne hledat jakoukoliv argumentaci, na základě které by bylo možno žádost zamítnout (při vědomí nezákonnosti takového postupu). Z průběhu správního řízení je totiž zcela evidentní, že byl správní orgán připraven nevyhovět žádosti žalobce o udělení trvalého pobytu v podstatě za jakoukoliv cenu, což vyplývá mimo jiné i z dlouhodobé nečinnosti správních orgánů a z nemístně formalistických požadavků na doložení některých dokladů či listin.

Druhý žalobní bod

8. Jediným podkladem pro zamítnutí žádosti žalobce o udělení trvalého pobytu, neboť tento narušuje veřejný pořádek zvláště závažným způsobem (a v dalším správním řízení pro zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu) bylo stanovisko Policie ČR ze dne 14.11.2013, čj. V-34-1/2013-ÚOOZ-V4, které obsahuje informace podléhající režimu utajení dle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (*dále jen „utajovaná informace ze dne 14.11.2013“ – poznámka soudu*). Žalobce není proto oprávněn uvádět skutečnosti zcela jednoznačně vyvracející věrohodnost a pravdivost uvedené utajované informace. Obecně žalobce uvedl, že utajovaná informace ze dne 14.11.2013 pochází z doby po té, kdy správní orgán I. stupně provedl rozsáhlé dokazování, včetně nezákonných úkonů a výzev, a žalobce již byl seznámen s podklady pro rozhodnutí o jeho žádosti o povolení trvalého pobytu (i žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu). Již samotná skutečnost, že utajovaná informace byla vypracována až poté, co žalobce splnil veškeré formální náležitosti podané žádosti, vyvolává důvodné pochybnosti o důvodu jejího zpracování po takové době probíhajícího řízení. Z odůvodnění napadených rozhodnutí pak vyplývá, že správní orgány vycházely z předchozích rozhodnutí soudů, které vyslovily požadavky na utajovanou informaci, přičemž dle jejich názoru již utajovaná informace ze dne 14.11.2013 těmito požadavkům vyhovuje.

9. Dle žalobce není zřejmé, jakým způsobem postupovaly správní orgány obou stupňů, když spisový materiál neobsahuje informaci o tom, jak byl zpracovatel vyrozuměn o nedostacích předchozí utajované informace a na základě čeho došlo k vypracování nové utajované informace. Celý proces vyměňování informací mezi správními orgány a zpracovatelem utajované informace je zahalen tajemstvím, přičemž právní zástupce žalobce,

který se s utajovanou informací seznámil, je zbaven jakékoliv možnosti brojit proti tomuto postupu.

10. Dle právního zástupce žalobce utajovaná informace ze dne 14.11.2013 nesplňuje požadavky vyslovené v předchozích rozsudcích Krajského soudu v Plzni (*ze dne 22.5.2013, čj. 57A 29/2013-202 – poznámka soudu*) ani Nejvyššího správního soudu (*ze dne 30.1.2014, čj. 4As 108/2013-69 – poznámka soudu*). Utajovaná informace ze dne 14.11.2013 je podrobnější a konkrétnější, to však ještě neznamená, že obsahově a formálně odpovídá požadavkům soudů a může vést bez ohledu na přiměřenost rozhodnutí k zamítnutí obou žádostí žalobce. Nadále přetrvává zásadní nedostatek utajované informace, že neexistuje žádný jiný, na Policii ČR nezávislý, podklad, ze kterého by věrohodnost utajované informace bylo možno ověřit. Nejenom soudy, ale i správní orgány (které na svoji pravomoc rezignovaly) jsou v podstatě zcela odkázány na uvedenou utajovanou informaci, které buď mohou či nemusí uvěřit. Takový stav je však v rozporu s judikaturou soudů. Utajovaná informace ze dne 14.11.2013 sice byla Policií ČR konkretizována, přesto není slučitelná s požadavky stanovenými judikaturou. Spisový materiál ani samotná utajovaná informace neobsahují jiné, na Policii ČR nezávislé, informace, kterými by bylo možno skutečnosti v utajované informaci uvedené ověřit.

11. Lze tak pouze učinit závěr, že utajovaná informace ze dne 14.11.2013 pochází z činnosti Policie ČR, jejímž je výsledkem, z jiných zdrojů však nelze ověřit její věrohodnost a vypovídací hodnotu ve vztahu k zájmu České republiky. Pokud informace pochází z operativních informací v rámci trestního řízení, nelze takové informace přeceňovat, neboť pocházejí-li od osob z kriminálního prostředí (které nejsou nijak specifikovány a jejichž věrohodnost nelze ověřit) lze o ní mít důvodné pochybnosti. Aniž by žalobce zlehčoval činnost bezpečnostních složek, je třeba podstatu informace vnímat jako subjektivní dojem neznámých osob o osobě žalobce. Taková informace může být do jisté míry ovlivněna majetkovými poměry a povahovými rysy žalobce, ale i jeho společenskými vazbami, které s ohledem na své podnikání udržuje. Naopak z objektivně zjištěných informací, které by měly být v řízení reflektovány, je zcela zjevné, že žalobce na území České republiky dodržuje právní předpisy, a to i právní předpisy, které souvisí s jeho pobytem na území České republiky, nebyl nikdy odsouzen ani obviněn za jakoukoliv trestnou činnost, a to ani mimo území České republiky, dokonce ani k žádné trestné činnosti nikdy nevypovídal, a to ani v postavení podezřelého či svědka, nedopustil se žádného přestupku vyjma dopravy v nikoliv nedávné době, jejichž společenská škodlivost je minimální. Českou republiku považuje za suverénní demokratický právní stát, jehož jednou ze základních zásad je možnost každého činit to, co není zákonem zakázáno. Žalobce se v žádném případě nesnaží pohybovat na hraně této zásady, naopak již s ohledem na komplikace při získání povolení k pobytu je daleko obezřetnější a rezervovanější, než většina cizinců žijících na území České republiky, nicméně považoval za absurdní, aby mu byl vytýkán (navíc s tak zásadními důsledky) styk s kýmkoliv, ať už se jedná o osoby, které zemřely, nebo osoby, které na území České republiky nepobývají nebo v souladu s právními předpisy pobývají. Pokud existuje skutečný zájem na tom, aby se na území České republiky žalobce nezdržoval, měl by takový zájem být kontinuální, aktuální a z předložených informací by mělo být zřejmé, že se takový zájem vyvíjí a vychází ze skutečností, které lze ověřit. Pokud by byl akceptován postup žalovaného v daném řízení, jednalo by o velmi nebezpečný precedent, který by do značné míry

problematizoval, respektive fakticky negoval ústavními předpisy i cizincům garantované právo na spravedlivý proces. V tak závažném řízení, jakým je bezesporu řízení o udělení trvalého pobytu žalobci na území ČR, není možno, při respektování práva na spravedlivý proces, založit negativní rozhodnutí pouze na jedné neverifikovatelné zprávě, ze které navíc nelze dovodit žádné porušení právních předpisů České republiky. Pokud by chování žalobce bylo skutečné závadové, jak je možná prezentováno v utajované informaci, pak by jistě orgány činné v trestním řízení či orgány veřejné správy konaly svoji zákonnou povinnost a zahájily vůči žalobci příslušné právní kroky. Vzhledem k tomu, že se nic takového nestalo, lze důvodně, v souladu se základními zásadami správního řízení, presumovat, že takové skutečnosti nejsou, přičemž na základě pouhých spekulací nelze rozhodnout o zamítnutí žádosti. Dle žalobce by čistě hypoteticky snad bylo možno na základě zprávy bezpečnostních služeb aplikovat výhradu veřejného pořádku na osobu, který pobývá na území ČR pouze výjimečně a na základě krátkodobého víza a není tak možno její pohyb relevantně monitorovat, nikoliv však na osobu, která pobývá v ČR přes osm let s celou svojí rodinou a plní veškeré zákonné předpoklady a závazky vůči ČR, samozřejmě včetně požadavku na dodržování právních předpisů. Žalobce proto shrnul, že správní orgány postupovaly nezákonně, jestliže aplikovaly v jeho případě tzv. výhradu závažného narušení veřejného pořádku a v příčinné souvislosti s touto nezákonnou interpretací a aplikací neurčitěho právního pojmu, jeho žádost zamítly.

Třetí žalobní bod

12. Dle žalobce je napadené rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a proto je nepřezkoumatelné. K tomuto tvrzení žalobce citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9.10.2009, čj. 5As 51/2009: „*odůvodnění, že je důvodné nebezpečí, že i v budoucnu osoba může závažným způsobem veřejný pořádek narušit, protože opakovaně porušila platné právní předpisy, resp. preferovat de facto preventivní opatření, je rovněž nepřijatelné. Správní orgány musí prokázat, v čem konkrétně spatřují existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Pokud tak neučiní, zatěžují své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Správní praxe, která dovoluje postup, který umožňuje systematickou a automatickou spojitost mezi odsouzením pro trestný čin a opatřením k ukončení pobytu, není v souladu se Směrnicí.*“ K tomu žalobce uvedl, že je pravdou, že uvedený závěr byl primárně formulován pro situace, kdy je zákonem požadováno, aby správní orgán odůvodnil, v čem spatřuje ze strany účastníka řízení hrozbu pro veřejný pořádek pro futuro (např. § 119 odst. 2 ZPC), což není vzhledem k dikci § 75 odst. 2 písm. f) ZPC inkriminovaný případ, neznamená to však, že je správní orgán oprávněn zcela rezignovat na odůvodnění, v čem konkrétně spatřuje existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým byl či je dotčen základní zájem společnosti.

13. Správní orgány obou stupňů přitom nic jiného než utajovanou informaci ze dne 14.11.2013 na podporu své argumentace neuvedly a v odůvodnění napadeného rozhodnutí nespécifikovaly, v čem spatřují existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Nemůže obstát pouze paušální odkaz na utajovanou informaci s tím, že se jedná o informaci, kterou vzhledem k utajení nelze publikovat. Podstata rozhodnutí správních orgánů obou stupňů spočívá v tom, že se spokojily s utajovanou informací, přičemž z obou rozhodnutí i ze samotné utajované informace je

zřejmé, že fakticky rozhodujícím správním orgánem je zpracovatel utajované informace. Takový postup je však nepřijatelný, neboť zpracovatel utajované informace nemůže disponovat veškerými podklady pro řádné posouzení, zda došlo či nedošlo k narušení veřejného pořádku v kontextu zákona o pobytu cizinců, což je problematika velmi specifická a velmi pravděpodobně přesahující kompetentnost zpracovatele utajované informace. Zejména však zpracovatel informace k takovému rozhodnutí není oprávněn. Je to právě správní orgán I. stupně, resp. žalovaná, kdo má utajovanou informaci vyhodnotit a posoudit ji v souvislosti s dalšími skutečnostmi a v rámci správního řízení ji zákonným způsobem korigovat či ji naopak podpořit dalšími argumenty, což se prokazatelně nestalo. Pokud tedy správní orgány fakticky rezignovaly na tuto svoji rozhodovací pravomoc, nemůže jejich rozhodnutí obstát. Z těchto důvodů považoval žalobce obě rozhodnutí za nepřezkoumatelná a v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

Čtvrtý žalobní bod

14. Žalobce dále nesouhlasil s tím, jak se správní orgány vypořádaly, resp. nevypořádaly, s dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Uvedl, že správní orgán I. stupně na jedné straně řádně popsal, že na území České republiky pobývá celá žalobcova rodina (manželka, tři nezletilé děti a dvě zletilé děti, přičemž manželka a nezletilé děti pobývají na území ČR v režimu trvalého pobytu) a následně zcela absurdně dovodil, že neudělení pobytu nebude mít dopad do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny. Je přitom zcela zřejmé (a to i vzhledem k postoji prvostupňového správního orgánu k žádosti žalobce o prodloužení dlouhodobého pobytu), že by v případě zamítnutí žádosti došlo k rozpadu rodiny se všemi konsekvencemi z toho vyplývajících při porušení příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců, Listiny základních práv a svobod a Úmluvy o lidských právech. Za zcela alibistický a nekorelující s realitou a judikaturou správních soudů žalobce považoval závěr, že manželka na území ČR podniká a je tak schopna se sama bez problémů postarat o sebe a své nezletilé děti. Za alibistický a nezákonný označil žalobce rovněž argument, že se jedná o žádost o nejvyšší možný pobytový status a zamítnutím této žádosti tak nedochází k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, neboť tento si může upravit pobyt na území ČR na základě jiného druhu pobytu. Dle žalobce jsou si správní orgány obou stupňů plně vědomi, že si žalobce nemůže jakkoliv jinak svůj pobyt upravit, neboť tytéž správní orgány zamítly jeho žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu na území ČR a proto nelze očekávat (vzhledem ke snaze správních orgánů žalobci, byť v rozporu se zákonem, zabránit v pobytu na území ČR), že by byl žalobci povolen jakýkoliv druh pobytu. Navíc argumentace možností pobývat na území ČR v rámci jiného druhu pobytu je nezákonná, jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku sp.zn. 8As 68/2012.

15. Žalobce rovněž namítal pochybení správního orgánu I. stupně spočívající v tom, že nereflektoval na návrhy žalobce na doplnění dokazování, a to nejen z hlediska dopadu do rodinného a soukromého života žalobce. Správní orgán totiž nemůže bez konkrétní individualizace problémů vzniklých zamítnutím žádosti řádně vyhodnotit dopady do rodinného a soukromého života žalobce. Pominut byl i dopad rozhodnutí do soukromého života rodiny žalobce (v rozporu s názorem NSS v rozsudku sp.zn. 8As 68/2012).

16. K hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí správními orgány žalobce uvedl, jakkoliv se rozhodnutí mohou jevit jako podrobná, při důkladné analýze je nutno dospět k závěru, že se správní orgány nezabývaly přiměřeností rozhodnutí, neboť součástí odůvodnění nejsou konkrétní úvahy o tom, jakým způsobem se vypořádaly například s délkou pobytu žalobce na území České republiky. Nemůže obstát tvrzení správního orgánu I. stupně, na jehož odůvodnění žalovaná odkázala, že se zabýval délkou pobytu na území, rodinnými vazbami a ekonomickými poměry, když na něj nenavazují další přezkoumatelné úvahy vycházející z konkrétních údajů. Z odůvodnění se pouze podává, že správní orgán z úřední evidence zjistil, že žalobce pobývá na území České republiky s rodinnými příslušníky, včetně uvedení jejich pobytových statusů, přičemž bezobsažné se musí jevit konstatování, že neprodloužení platnosti povolení k pobytu žalobce nemá žádný vliv na platnost pobytu jeho rodinných příslušníků. Takové hodnocení přiměřenosti vzhledem k délce pobytu nelze označit za přezkoumatelné a věcně správné. Absentuje pevnost rodinných vztahů, resp. její odraz v rozhodnutí, neboť nepostačí formální uvedení rodinných příslušníků žalobce, ale je nutno hodnotit jejich skutečné vazby, způsob života, vzájemnou citovou a materiální závislost apod. Správní orgány se touto otázkou vůbec nezabývaly, naprosto pominuly zájmy zúčastněných osob, zejména nezletilých dětí. Žalobce se domáhal výsledku svého a své manželky právě za účelem zjištění uvedených okolností. Kdyby se správní orgány touto otázkou zabývaly a vyhověly návrhům na doplnění dokazování, dospěly by k závěru, že žalobce i jeho rodina pobývají na území České republiky v podstatě celý rok, přičemž poměr vazeb k území České republiky a vazeb k domovské zemi žalobce je výrazně v neprospěch vazeb k domovské zemi. Obdobně lze hovořit o hodnocení ekonomických aktivit žalobce a o budoucím osudu obchodních společností a majetku na území České republiky. Správní orgány se nijak nezabývaly faktickým způsobem jejich fungování a případným vlivem nepřítomnosti žalobce na území.

17. Dle žalobce je napadené rozhodnutí i věcně nesprávné, neboť jeho důsledkem je nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Představa, že mohou nezletilé děti pobývat na území České republiky bez otce, je nepřijatelná jak z hlediska právních předpisů České republiky, tak i mezinárodních závazků, kterými je Česká republika vázána, je v rozporu s Úmluvou o právech dítěte. Děti žalobce jsou zcela zapojeni do majoritní společnosti, navštěvují školní a předškolní zařízení, plynne ovládají český jazyk, mají zažitě vzory chování české společnosti, jejich nucený odsun do země, jejíž prostředí vůbec neznají a vytržení ze společnosti, do které jsou zapojeni, lze označit za neslučitelné s mezinárodními závazky, kterými je Česká republika vázána. Správní orgán nevysvětlil, jakým způsobem lze za daného stavu zajistit výkon rodičovských práv a povinností, přičemž s ohledem na důvod zamítnutí žádosti si lze jen stěží představit, že by bylo žalobci umožněno jakkoli jinak pobývat na území České republiky. Bez povšimnutí nemůže zůstat ani skutečnost, že žalobce má na území České republiky manželku, přičemž argumentace správních orgán, že je sama schopna zajistit fungování obchodních společností a finančně zajistit rodinu, je neprosto zcestná, neboť pokud by správní orgány zjišťovaly stav věci, jak žalobce navrhoval, zjistily by, že faktické fungování rodiny a obchodních společností bez součinnosti manželů je naprosto nereálné. Správní orgány obou stupňů prokázaly svoji nechuť fakticky se přiměřeností rozhodnutí zabývat také tím, že neprovedly žalobcem navrhované důkazy za účelem zjištění stavu věci dle § 3 správního řádu.

III. Vyjádření žalované k žalobě

18. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby.
19. Žalovaná uvedla, že jsou žalobní námitky shodné s odvolacími, ke kterým se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřila a na svých závěrech trvala. Při posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce vycházela z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22.5.2013, čj. 57A 29/2013-202, což žalobce zřejmě přehlédl, a proto se o tom v žalobě nezmiňuje. Ke snaze žalobce o diskreditaci utajované informace invektivními, nicméně zcela irrelevantními, poznámkami o tajemství obestřené komunikaci mezi zpracovatelem utajované informace a žalovanou, žalovaná zdůraznila, že zpracovatelem utajované informace je Policie České republiky a mezi Policií České republiky a žalovanou neprobíhá žádná komunikace týkající se případu žalobce. Utajovaná informace byla předána Ministerstvu vnitra jako správnímu orgánu prvního stupně v průběhu řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu v prvním stupni, které nemohlo načasování předání této informace Policií České republiky jakkoliv ovlivnit, jak se snaží naznačit žalobce. Prvostupňový správní orgán ani žalovaná nejsou nadáni pravomocí, která by umožňovala jakkoliv přezkoumávat stanovisko Policie, resp. utajovanou informaci. Žalovaná hodnotila utajovanou informaci jako důkaz, tedy dle zásady volného hodnocení důkazů, a neshledala žádné důvody k tomu, aby informace uvedené Policií České republiky považovala za nevěrohodné. Sám žalobce skutečnosti uvedené v utajované informaci nijak nevyvrátil. Přitom, jak sám uvádí, se jeho zmocněný zástupce s utajovanou informací v průběhu řízení řádně seznámil a nebyl tedy, jak tvrdí, zbaven možnosti se proti ní ohradit.

IV. Vyjádření účastníků při jednání soudu

20. O věci samé rozhodl soud k návrhu žalobce po provedeném jednání, kterého se zúčastnil žalobce spolu se svým právním zástupcem. Žalovaná svoji neúčast omluvil a souhlasila, aby soud jednal bez její přítomnosti. Soud tedy jednal ve smyslu § 49 odst. 3 s.ř.s. bez přítomnosti žalované. Vycházel přitom z obsahu soudního spisu a správního spisu.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

21. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s.ř.s.“ nebo „soudní řád správní“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů.

22. Žalobu shledal soud důvodnou.

Právní hodnocení

První žalobní bod

23. První žalobní bod není důvodný.

24. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány obou stupňů postupovaly při rozhodování o žádosti žalobce o povolení trvalého pobytu podle § 75 odst. 2 písm. f) ZPC, podle něhož *Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek*“.

25. Důvodem, pro který byla zamítnuta žádost žalobce o povolení trvalého pobytu na území České republiky bylo sdělení Policie ČR ze dne 14.11.2013, čj. V83/2013-OAM, jehož obsahem je informace ze dne 14.11.2013 poskytnutá Policii ČR Útvarem pro odhalování organizovaného zločinu, označená stupněm utajení „vyhrazené“ (*dále jen „utajovaná informace ze dne 14.11.2012“*), která dle správních orgánů obou stupňů odůvodňuje závěr, že je důvodné nebezpečí, že by žalobce jako cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, proto prvostupňový správní orgán žádost žalobce o povolení trvalého pobytu podle § 75 odst. 2 písm. f) ZPC zamítl a žalovaná se v napadeném rozhodnutí s tímto závěrem prvostupňového správního orgánu ztotožnila.

26. Žalobce v rámci prvního žalobního bodu namítá nesprávnou interpretaci a aplikaci neurčitého právního pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ s tím, že měly správní orgány vycházet při její interpretaci ze směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES a k ní náležející judikatury Evropského soudního dvora a argumentuje rozsudky Nejvyššího správního soudu (viz odst. 5).

27. Žalovaný k obdobné odvolací námitce v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že *„žádost odvolatele o povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta podle § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Předmětem tohoto ustanovení je zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu na území cizinci, který není občanem Evropské unie ani rodinným příslušníkem takového občana. Jak je zřejmé již ze samotného názvu směrnice č. 2004/38/ES, vztahuje se tato pouze na občany Evropské unie a jejich rodinné příslušníky. Odvolatel je občanem Ruské federace, která není členkou Evropské unie, zároveň není rodinným příslušníkem občana Evropské unie a nemá ani postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta (úprava směrnice Rady 2003/109/ES), odvolatel ani nežádal o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny (úprava směrnice Rady 2003/86/ES). Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že úprava směrnice 2004/38/ES nepředstavuje závaznou úpravu postavení odvolatele jako cizince žijícího na území České republiky, resp. odvolateli nesvědčí zásada volného pohybu garantovaná směrnicí 2004/38/ES. Na odvolatele se nadto nevztahuje ani úprava ostatních směrnic upravujících pobyt cizinců na území Evropské unie uvedených výše. Pokud se týká judikatury Soudního dvora Evropské unie zmiňované odvolatelem, platí o ní totéž, co o výše citovaných směrnicích, tedy, že výklad Evropského soudního dvora není pro správní orgány v tomto případě závazný. Tomuto výkladu Komise svědčí i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013 čj. 7 As 90/2013-41, ve kterém Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců nelze „interpretovat ve spojení se směrnicí 2004/38/ES, respektive ve světle judikatury Soudního dvora Evropské unie vztahující se k této směrnici. ... Ust. § 77 zákona o pobytu cizinců nedopadá na situace řešené danou směrnicí, tj. na případ volného pohybu občanů Evropské*

unie, potažmo jejich rodinných příslušníků. Jeho předmětem je zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky cizinci, který není občanem Evropské unie ani rodinným příslušníkem takového občana. " 0 ustanovení § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců to platí obdobně, je s tím rozdílem, že se nejedná o zrušení povolení k trvalému pobytu, ale o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu, což však pro řešenou problematiku není podstatné. "

28. S uvedeným závěrem žalované se krajský soud zcela ztotožňuje a uvádí, že interpretací pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ se zabýval Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010–151, v němž vyslovil, že „*Při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. "* Z tohoto následně vycházel Nejvyšší správní soud i v případě, kdy se zabýval interpretací pojmu závažné narušení veřejného pořádku ve vztahu k § 77 odst. 2 písm. a) ZPC v rozsudku ze dne 3.10.2013, čj. 7 As 90/2013 - 41, kde uvedl: „*Narušením veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců pak ... může být pouze jednání narušující veřejný pořádek výraznou intenzitou. Pro posouzení závažnosti jednání pak hraje roli řada faktorů, jako je význam porušené normy, forma zavinění apod. Zároveň musí být při posuzování konkrétního případu dbáno na zachování přiměřenosti mezi intenzitou porušení normy a jeho následkem. Takovým následkem může být například zásah do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Posouzení intenzity narušení veřejného zájmu je tak neodmyslitelně spjato s posouzením, jakým způsobem bude vydávaným rozhodnutím zasazeno do soukromého a rodinného života cizince. "* V rozsudku ze dne 13.6.2013, čj. 3 As 78/2012-32 Nejvyšší správní soud s odkazem na citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu učinil další závěr, že „*skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, může být dáno i při menší intenzitě jednotlivých narušení zákona "*“.

29. Dle názoru krajského soudu je případnou i argumentace žalované rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9.11.2011, čj. 9 As 71/2010-112, který vystihuje obsah pojmu veřejný pořádek s ohledem na řešený případ a shrnuje závěry Nejvyššího správního soudu dříve uvedené v rozsudcích čj. 5 As 51/2009-68 a čj. 3 As 4/2010-151, kterými argumentoval žalobce v odvolání. Nejvyšší správní soud definoval v tomto rozsudku pojem veřejný pořádek následujícím způsobem: „*Při respektování tohoto závěru, jakož i závěru vysloveného rozšířeným senátem v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, Nejvyšší správní soud shrnuje, že veřejný pořádek jako poměrně složitě strukturovatelný, neurčitý právní pojem v obecné rovině zahrnuje základní normy, které se považují za nevyhnutelné pro fungování demokratického státu a společnosti. Vedle norem právních se jedná též o normy morální, sociální, politické, případně náboženské, přičemž pro naplnění dispozice ust. § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců postačuje jejich porušení nižší intenzity, je-li dostatečně závažné ve vztahu k důsledkům plynoucím ze zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Takovým jednáním tak může být i nemorální jednání napadající sám účel zákona o pobytu cizinců, tedy i snaha o získání povolení k trvalému pobytu na*

základě účelově učiněného prohlášení o uznání otcovství.“ Shodně jako žalovaný i krajský soud uvádí, že je z uvedeného rozsudku patrné (i když se týká účelového prohlášení o uznání otcovství), že závažným narušením veřejného pořádku může být i takové chování, které nenaplnuje skutkovou podstatu trestného činu. Krajský soud proto činí závěr, že prvostupňový správní orgán i žalovaná určily obsah neurčitěho právního pojmu „*závažné narušení veřejného pořádku*“ zcela v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 písm. f) ZPC a judikaturou Nejvyššího správního soudu. Jiná pak je otázka správnosti aplikace tohoto neurčitěho právního pojmu na zjištěný skutkový stav a otázka zákonnosti aplikace ustanovení § 75 odst. 2 písm. f) ZPC na rozhodnutí o žádosti žalobce o povolení trvalého pobytu na území České republiky.

Druhý žalobní bod

30. Druhý žalobní bod je důvodný.

31. Krajský soud nejprve uvádí, že posuzoval obsah utajované informace ze dne 14.11.2013 již v rozsudku ze dne 23.9.2015, čj. 57 a 71/2014-97, kterým zrušil rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7.4.2014, čj. OAM-41821-104/DP-2011, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3, na § 37 odst. 2 písm. b) a na § 56 odst. 1 písm. j) ZPC.

32. V rozsudku ze dne 23.9.2015, čj. 57 a 71/2014-97, vycházel krajský soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.1.2014, čj. 4As 108/2013-69, jímž byla zamítnuta kasační stížnost žalované proti rozsudku zdejšího krajského soudu ze dne 22.5.2013, čj. 57A 29/2013, jímž bylo zrušeno předchozí rozhodnutí žalované o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a předmětem posouzení byla utajovaná informace obsažená ve sdělení Policie ČR ze dne 1.3.2012, čj. V2-2/2012-UOOZ/OSAI. Nyní krajským soudem posuzovaná utajovaná informace ze dne 14.11.2013 je doplněním původní utajované informace ze dne 1.3.2012.

33. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.1.2014 připomenul zvláštní charakter řízení, v jehož rámci je nakládáno s utajovanými skutečnostmi. Uvedl, že „*určité skutečnosti, byť by byly podstatné pro rozhodnutí, mohou a musí zůstat utajeny. Ústavní soud ovšem ve svých nálezech ze dne 28.1.2004, sp.zn. Pl.ÚS 41/02, a ze dne 6.9.2007, sp.zn. II.ÚS 377/04, jednoznačně uvedl, že toto nezbytné utajení nemůže vést k popření práva na spravedlivý proces. Tato skutečnost tedy ještě zvýrazňuje význam soudního přezkumu a vede k povinnosti soudu přezkoumat napadené rozhodnutí, s podklady pro jehož vydání se účastník řízení nemohl plně seznámit, případně i nad rámec žalobních bodů, příp. kasačních důvodů. K podrobnému výkladu relevantního právního rámce, stejně jako související judikatury, včetně judikatury Evropského soudu pro lidská práva, se soud opakovaně vyjadřoval a na svou judikaturu v tomto směru pro stručnost zcela odkazuje*“ (srov. rozsudky NSS ze dne 25.11.2011, čj. 7As 31/2011–101, č. 2602/2013 Sb. NSS, a ze dne 21.12.2012, čj. 7As 117/2012 – 28, č. 2825/2013 Sb. NSS). Jakkoli se citované judikáty sumarizující i předchozí judikaturu k zákonu o ochraně utajovaných informací týkají především přezkumu rozhodnutí

Národního bezpečnostního úřadu ve věci bezpečnostní způsobilosti, lze v nich formulované zásady vztáhnout i na jiné rozhodování správních orgánů na podkladě klasifikovaných informací. V tomto smyslu NSS odkázal na rozsudek ze dne 20.6.2007, čj. 6Azs 142/2006-58, č. 1337/2007 Sb. NSS, který se týkal rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, v němž se mj. uvádí: „*Nejvyšší správní soud si je vědom, že poskytnutí plné informace v autentické podobě, která je často výsledkem operativního šetření tajných služeb a je předmětem utajení, by mohlo potenciálně způsobit ohrožení základního cíle utajování skutečností, jak byl implicitně vymezen definicí utajované skutečnosti v ustanovení § 3 odst. 1 zákona o utajovaných skutečnostech, tj. aby bylo vyloučeno neoprávněné nakládání s informací, jež by mohlo způsobit újmu zájmům České republiky nebo zájmům, k jejichž ochraně se Česká republika zavázala, nebo by mohlo být pro tyto zájmy nevýhodné. Zájmem České republiky je pak třeba chápat ve smyslu § 2 odst. 1 téhož zákona zájem na zachování ústavnosti, svrchovanosti, územní celistvosti, zajištění obrany státu, veřejné bezpečnosti, ochraně důležitých ekonomických a politických zájmů, práv a svobod fyzických a právnických osob a ochrana života nebo zdraví fyzických osob. Pokud by seznámení účastníka s plným zněním utajované skutečnosti v řízení mělo znamenat popření tohoto základního účelu zákona o utajovaných skutečnostech, lze podle názoru Nejvyššího správního soudu akceptovat, že správní orgán rozhodující o veřejných subjektivních právech účastníku řízení sdělí pouze pro řízení relevantní obsah takové skutečnosti, a to v přiměřené formě (např. anonymizované či agregované údaje, apod.).“ Doplnil citaci ze svého rozsudku ze dne 30.9.2009, čj. 9As 42/2009-124 týkajícího se rozhodnutí správního orgánu o licenci pro vývoz vojenského materiálu, kde je uvedeno: „*(...) zásadní stížní námitka obsažená v předložené kasační stížnosti se týká výkladu ust. § 38 odst. 6 správního řádu a jeho vztahu k zákonu o ochraně utajovaných informací. V obecné rovině lze tuto otázku chápat jako vztah dvou zcela protichůdných zájmů, a to ústavně zaručeného práva každého vyjádřit se ve své věci ke všem prováděným důkazům ve smyslu čl. § 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), jehož odrazem je i procesní právo účastníků řízení a jejich zástupců nahlížet do správního spisu, na straně jedné a veřejného zájmu na ochraně utajovaných informací na straně druhé. Při poměrování procesních práv účastníka řízení odvozených od ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny a účelu utajování informací podle zákona o ochraně utajovaných informací je však třeba vždy aplikovat princip proporcionality.*“*

34. Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.1.2014 citoval ohledně samotného věcného přezkumu informací v režimu zákona o ochraně utajovaných informací z rozsudku ze dne 25.11.2011, čj. 7As 31/2011–101 (opět ve vztahu k bezpečnostním prověrkám, závěry ovšem platí mutatis mutandis i na nyní posuzovanou věc): „*Zjištěné skutkové okolnosti pak musí ve svém souhrnu být přesvědčivým podkladem pro závěr, že v konkrétním případě znamená naplnění určité skutkové podstaty skutečně bezpečnostní riziko. Je zřejmé, že skutkový základ úvahy mohou tvořit v podstatě jakékoli informace, které má příslušný orgán k dispozici, ať již je získal z jakýchkoli zdrojů a jakýmikoli prostředky. Podstatná je jen informační hodnota takových zjištění. Tu je nutno hodnotit ze všech pro věc relevantních hledisek, zejména je nutno hodnotit věrohodnost (a tedy pravdivostní hodnotu) dané informace a také uvážit, zda je správně vykládána a zda ve skutečnosti nemá jiný význam, než jaký se na první pohled jeví. Posuzování informační hodnoty určitého zjištění je nutně vždy úvahou pravděpodobnostní, založenou v určité míře na odhadu. Proto – a Nejvyšší správní soud to zmínil již ve svém rozsudku ze dne 30.1.2009, čj. 5 As 44/2006 - 74, www.nssoud.cz –*

někdy pro závěr o existenci bezpečnostního rizika postačí zjištění, že je pravděpodobné, že příslušná zákonem předvídaná skutková podstata byla naplněna. Může tomu tak být ovšem pouze v případě, že taková eventualita je nejpravděpodobnějším vysvětlením skutkových zjištění a že se na základě dostupných údajů jeví být významně pravděpodobnější než jiná v úvahu připadající vysvětlení.“

35. Následně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.1.2014 uvedl, že se seznámil s obsahem utajované informace ze dne 1.3.2012 [jak mu umožňuje § 58 odst. 1 písm. e) ZOUJ], a dospěl k závěru, že je námitka žalované nedůvodná. Uvedl, že „z toho, co je obsahem správního spisu, včetně jeho utajované části, nelze učinit žádný závěr, zda stanovisko Policie ČR popisuje skutečný stav věcí, anebo zda se jedná o tvrzení zcela či zčásti smyšlené nebo zkreslené. Není z něj patrné, jakým způsobem byla předmětná informace získána a o jaká (a jak věrohodná) konkrétní skutková zjištění se opírá. Nezávislému příjemci informací, jímž je v daném případě soud, pak nezbyvá nic jiného, než této informaci uvěřit nebo neuvěřit. Takový podklad rozhodnutí není v právním státě do subjektivních práv žalobce, zde práva na ochranu soukromého a rodinného života (čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Představa, že soud uvěří policii, aniž by měl možnost si ověřit, že její tvrzení spočívají na skutečných a pravděpodobně pravdivých informacích, by znamenala rezignaci na kontrolní funkci správního soudnictví vůči veřejné správě.“

36. Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.1.2014 uvedl, že po policii není pro účely předmětného správního řízení žádána nepochybná jistota o pravdivosti jí poskytovaných informací, a citoval ze svého rozsudku ze dne 25.11.2011, čj. 7 As 31/2011 – 101, že „posuzování informační hodnoty určitého zjištění je nutně vždy úvahou pravděpodobnostní, založenou v určité míře na odhadu. Proto někdy pro závěr o existenci bezpečnostního rizika (§ 14 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti) postačí zjištění, že je pravděpodobné, že příslušná zákonem předvídaná skutková podstata byla naplněna. Může tomu tak být ovšem pouze v případě, že taková eventualita je nejpravděpodobnějším vysvětlením skutkových zjištění a že se na základě dostupných údajů jeví být významně pravděpodobnější než jiná v úvahu připadající vysvětlení.“ Následně pak v rozsudku ze dne 30.1.2014 Nejvyšší správní soud uvedl, že „pro účely předmětného řízení by postačoval konkrétní popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má policie uvedené informace za věrohodné. Za těchto podmínek by si již soud mohl učinit úsudek, zda jsou informace policie natolik věrohodné, aby mohly zasáhnout do osudu žalobce (a celé jeho rodiny) tím, že na jejich základě nezíská povolení k dalšímu pobytu na území ČR. Nejvyšší správní soud je si vědom nelehké úlohy, kterou zde má policie. Pokud uvolní konkrétní o tom, jak informace získala, může tím, že se, byť i v režimu nakládání s utajovanými informacemi, k nim dostanou další subjekty, konkrétně příslušní soudci, potenciálně ohrozit zdroj informací či výsledky práce policie, neboť každé rozšíření okruhu subjektů, které k utajované informaci mají přístup (i když jsou povinny s ní nakládat v režimu příslušného stupně utajení), zvyšuje riziko jejího vyzrazení. Na druhé straně, pokud tak neučiní, její informace nemohou být dostatečným podkladem pro závěr o tom, že další pobyt žalobce není v souladu se zájmy České republiky. Pokud stěžovatel nebude schopen existenci činnosti žalobce v rozporu se zájmy ČR dovodit i z jiných, na utajovaných informacích získaných od Policie ČR nezávislých podkladů, může se stát, že nebude schopen unést své důkazní břemeno ohledně neshledatelnosti dalšího pobytu žalobce se zájmy ČR. Tuto

volbu však za stěžovatele a s ním spolupracující Policii ČR nemůže vyřešit soud tím, že rezignuje na svoji kontrolní funkci, je-li mu zákonem na základě čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod svěřena. Je na uvedených orgánech, aby zvážily, zda větším rizikem je poskytnutí příslušných informací soudu, anebo rezignace na jejich uplatnění v předmětném řízení.“

37. Nyní krajským soudem posuzovaná utajovaná informace ze dne 14.11.2013, čj. V83/2013-OAM, je označena stupněm utajení „vyhrazené“ a jejím obsahem je stanovisko Policie České republiky ze dne 14.11.2013 poskytnuté Útvarem pro odhalování organizovaného zločinu. Podle § 4 písm. d) ZOUI se klasifikace stupněm utajení „vyhrazené“ užije v případě, *jestliže její vyhrazení neoprávněné osobě nebo zneužití může být nevýhodné pro zájmy České republiky*. Při přípravě jednání se soud seznámil s obsahem utajované informace ze dne 14.11.2013 a vzhledem k jejímu obsahu, po té, kdy byl s jejím obsahem seznámen ve správním řízení i zástupce žalobce (i když v řízení o žádosti žalobce o povolení trvalého pobytu na území) rozhodl soud o tom, že při jednání soudu provede dokazování obsahem této utajované informace při respektování příslušných ustanovení zákona o ochraně utajovaných informací a postupem stanoveným soudním řádem správním. Předložená utajovaná informace ze dne 14.11.2013 byla u krajského soudu uložena v oddělené části správního spisu v trezoru u bezpečnostní ředitelky Krajského soudu v Plzni s tím, že jím bude prováděn důkaz soudem, proto nebylo předsedou senátu rozhodnuto o vyloučení této části správního spisu z nahlížení podle 45 odst. 4 s.ř.s., podle něhož *nelze z nahlížení vyloučit části spisu uvedené v odst. 3, jimiž byl nebo bude prováděn důkaz soudem*.

38. Krajský soud při dokazování vycházel z ustanovení § 133 odst. 2 ZOUI, podle něhož *se dokazování v soudním řízení provádí tak, aby byla šetřena povinnost zachovávat mlčenlivost o utajovaných informacích obsažených ve výsledcích šetření nebo v údajích z evidencí zpravodajských služeb nebo policie. K těmto okolnostem lze provést důkaz výsledkem jen tehdy, byl-li ten, kdo povinnost mlčenlivosti má, této povinnosti příslušným orgánem zproštěn; zprostit mlčenlivosti nelze pouze v případě, kdy by mohlo dojít k ohrožení nebo vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb nebo policie; přiměřeně se postupuje i v případech, kdy se důkaz provádí jinak než výsledkem. Podle odstavce 3 úřad označí okolnosti uvedené v odstavci 2, o kterých tvrdí, že ve vztahu k nim nelze zprostit mlčenlivosti, a předseda senátu rozhodne, že části spisu, k nimž se tyto okolnosti váží, budou odděleny, jestliže činnost zpravodajských služeb nebo policie může být ohrožena nebo vážně narušena; do oddělených částí spisu účastník řízení, jeho zástupce a osoby zúčastněné na řízení nahlížet nemohou. V ostatním nejsou ustanovení zvláštního právního předpisu o dokazování, označování částí spisu a nahlížení do něj dotčena*.

39. Podle § 49 odst. 6 s.ř.s. *jsou-li projednávány utajované informace, postupuje předseda senátu obdobně podle § 45 odst. 6, podle něhož před nahlédnutím do spisu, který obsahuje informace uvedené v odstavci 3, poučí předseda senátu nahlížející osoby podle zvláštního zákona o trestních následcích porušení tajnosti utajovaných informací. Podpisem protokolu o tomto poučení se poučené osoby stávají osobami určenými v rozsahu potřeby k seznámení s utajovanou informací. Stejnopis protokolu po jeho vyhotovení zašle Národnímu bezpečnostnímu úřadu. Dále z § 46 odst. 3 s.ř.s. při předložení spisu správní orgán vždy označí ty části spisu, které obsahují utajované informace chráněné zvláštním zákonem, nebo*

jiné skutečnosti chráněné podle zvláštních zákonů. Předseda senátu tyto části spisu vyloučí z nahlížení. To platí přiměřeně i o spisech soudu. S uvedenými ustanoveními soudního řádu správního koresponduje i právní úprava obsažená v zákoně o ochraně utajovaných informací, kde je v § 58 odst. 4 odkazováno na zvláštní právní předpis, který stanoví, které fyzické osoby a za jakých podmínek mají přístup k utajované informaci bez platného osvědčení fyzické osoby v trestním řízení, v občanském soudním řízení a v soudním řízení správním, a to v rozsahu nezbytném pro uplatnění jejich práv a plnění povinností v těchto řízeních.

40. Z uvedených ustanovení vyplývá, že při soudním přezkumu nelze obecně vyloučit dokazování obsahu utajovaných informací, musí však být splněny zvláštní podmínky pro zajištění jejich ochrany. Mezi tyto podmínky patří nutnost poučení předsedou senátu (bylo provedeno), nutnost zproštění mlčenlivosti (nebylo nutné, protože byl prováděn důkaz o obsahu listiny) a soud si byl vědom i toho, že lze i vyloučit možnost dokazování, pokud by mohlo dojít k ohrožení nebo vážnému narušení činnosti policie, což z obsahu předmětné utajované informace nedovodil.

41. Utajovaná informace ze dne 14.11.2013 obsahuje sdělení Policie ČR ze dne 14.11.2013, čj. V34-1/2013-ÚOOZ-V4, poskytnuté Útvarem pro odhalování organizovaného zločinu a týká se osoby žalobce.

42. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „*Předmětem napadeného rozhodnutí tedy bylo posouzení toho, zda z chování odvolatele v minulosti, podrobně popsaneho v utajované informaci čj. V34-1/2013-ÚOOZ/V4 ze dne 14.11.2013, se dá usuzovat na to, že existuje důvodné nebezpečí, že by se mohl dopustit závažného narušení veřejného pořádku. Argument odvolatele, že na území České republiky nikdy nebyl odsouzen za trestný čin ani přestupek, je irelevantní. Pro naplnění podmínky ustanovení § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců se nevyžaduje, aby účastník řízení spáchal v minulosti trestný čin či přestupek. Podstatné je, zda existuje důvodné nebezpečí, že by to v budoucnosti učinit mohl. Dále není podstatné, zda se hrozící chování odvolatele, které by v budoucnu mohlo nastat, dá považovat za trestný čin či přestupek, ale zda se dá považovat za závažné narušení veřejného pořádku. ... Z napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že Ministerstvo vnitra chování odvolatele popsane v utajované informaci čj. V34-1/2013-ÚOOZ/V4 ze dne 14. 11.2013 považuje nejen za představující hrozbu porušení veřejného pořádku v budoucnu, ale dokonce za porušení veřejného pořádku jako takové, tedy že stupeň naplnění pojmu, resp. dokonání závažného porušení veřejného pořádku dokonce přesahuje požadavek ustanovení § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Chování odvolatele popsane v utajované informaci čj. V34- 1/2013-ÚOOZ/V4 ze dne 14. 11.2013 lze považovat za závažné narušení veřejného pořádku z následujících důvodů. Bez pochyby je lze považovat za osobní chování odvolatele. Pokud jde o aktuálnost chování odvolatele, je z utajované informace čj. V34-1/2013-ÚOOZ/V4 ze dne 14.11.2013 zřejmé, že i tato podmínka byla naplněna, neboť odvolatel se tímto způsobem projevuje kontinuálně po delší dobu, dalo by se říct, že se jedná charakteristické chování pro odvolatele, které představuje jeden z rysů jeho společenského statusu. Zcela určitě se nejedná o jednorázové, náhodné jednání, u kterého by se dalo předpokládat, že se v budoucnu nebude opakovat. Posledním a nej důležitějším znakem je pak naplnění požadavku dostatečnosti závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, tedy proporcionality mezi opatřením a závažností jednání. Pokud se jedná o*

chování odvolatele popsané v utajované informaci, nepředstavuje samo o sobě trestný čin ani porušení právních norem České republiky. Komise však sdílí názor Ministerstva vnitra, že navzdory tomu představuje závažné ohrožení zájmu společnosti na potírání kriminality. Bezpochyby se jedná o nemorální jednání napadající sám účel zákona o pobytu cizinců, kterým je úprava vstupu a pobytu cizinců na území, což zahrnuje i ochranu spravedlivého požadavku České republiky, aby na území nepobývali cizinci, jejichž pobyt není s ohledem na jejich chování v zájmu České republiky (viz níže citovaný rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 5. 2013 čj. 57A 29/2013-202), popř. aby tyto osoby nepožívaly výhod povolení k trvalému pobytu jako nejvyššího pobytového statusu.“

43. S uvedeným hodnocením utajované informace ze dne 14.11.2013 provedeným žalovanou se však krajský soud neztotožňuje. Utajovaná informace ze dne 14.11.2013 je skutečně doplněním původní utajované informace ze dne 1.3.2012 a z jejího obsahu je zřejmá snaha o podání informace podrobnější, než podala Policie ČR v předchozí utajované informaci ze dne 1.3.2012. O obsahu utajované informace ze dne 14.11.2013 krajský soud vzhledem k její povaze nemůže obdobně jako v předchozím rozsudku sdělit nic bližšího, než to, že byla podána Útvarem pro odhalování organizovaného zločinu a jsou zde popsána setkání, resp. kontakty, žalobce s osobami, vůči kterým se zpracovatel negativně vymezuje. Nejsou zde uvedeny žádné konkrétní protistátní či kriminální aktivity žalobce či označeny důkazy prokazující spolupráci žalobce s označenými osobami na jejich kriminálních aktivitách. I když je zřejmé, že zdrojem utajované informace je Útvar pro odhalování organizovaného zločinu, není zřejmý způsob získání informací zde uváděných, nejsou popsány okolnosti, pro které má policie, resp. ÚOOZ, uvedené informace za věrohodné, a pokud jsou uvedeny důvody, jimiž je kontakt žalobce s osobami v utajované informaci uvedenými, nelze tyto žádným způsobem ze strany krajského soudu ověřit. Krajský soud si proto nemohl učinit úsudek, zda jsou informace ÚOOZ natolik věrohodné, aby mohly zasáhnout do osudu žalobce (a celé jeho rodiny) tím, že na jejich základě nezíská povolení k dalšímu pobytu na území ČR. Krajský soud si dovede představit situaci, kdy by důvody, které by byly uváděny v utajované informaci byly natolik zásadní, že by byly způsobily ovlivnit rozhodování o dalším pobytu žalobce na území České republiky, a proto by byla i odpovídajícím způsobem doložena jejich věrohodnost, že by takovou utajovanou informací nebyl proveden důkaz při jednání soudu, ale byla by zpřístupněna toliko krajskému soudu, včetně příslušných důkazů prokazujících s velkou mírou pravděpodobnosti věrohodnost sdělení podávaných v takové utajované informaci, a stejným způsobem by postupoval v rámci případné kasační stížnosti i Nejvyšší správní soud. V souvislosti s nutností utajení příslušných zjištění Policie ČR, či Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, krajský soud obdobně jako Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19.3.2014 uvádí, že si je vědom nelehké úlohy, kterou zde má policie, pokud jde o únik utajovaných informací, a že podrobnosti v tom smyslu v utajované informaci uvedené by mohly ohrozit zdroj informací či výsledky práce policie či jiných složek státu. Pak je však na těchto orgánech, aby zvážily poskytnutí příslušných informací soudu k posouzení zákonnosti závěrů správních orgánů učiněných v řízení o povolení pobytu na území České republiky podle zákona o pobytu cizinců. Na druhé straně soud nemůže rezignovat na svoji kontrolní funkci, je-li mu zákonem na základě čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod svěřena. V daném případě žalovaná utajovanou informací ze dne 14.11.2013 neprokázala s velkou mírou pravděpodobnosti hraničící s jistotou, že je zde důvodné nebezpečí, že by žalobce jako cizinec třetí země mohl

závažným způsobem narušit veřejný pořádek, proto obsah utajované informace ze dne 14.11.2013 nemohl být důvodem pro závěr, že je nutno podle § 75 odst. 2 písm. f) ZPC žádost žalobce o povolení trvalého pobytu na území České republiky zamítnout.

Třetí žalobní bod

44. Třetí žalobní bod není důvodný.

45. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že „není na překážku přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, že chování odvolatele je popsáno v dokumentu označeném stupněm utajení vyhrazené a nikoliv přímo v napadeném rozhodnutí. Jak advokát odvolatele, tak Ministerstvo vnitra a Komise byly s tímto dokumentem seznámeni při současném dodržení zákonných pravidel pro nakládání s utajovanými informacemi. Jako zdroj cenných poznatků a vodítko v této ne příliš časté procesní situaci může nadto více než dobře posloužit rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 5. 2013 čj. 57A 29/2013-202, který se týká přímo osoby odvolatele, a to konkrétně v řízení ve věci jeho žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území. ... Krajský soud v Plzni tedy shledal předloženou utajovanou informaci popisující chování odvolatele jako příliš stručnou a nekonkrétní a v důsledku toho nepřezkoumatelnou, na druhou stranu však konstatoval, že pokud by bylo možné ověřit pravdivost informací v ní uvedených, bylo by možno pobyt odvolatele na území považovat za nežádoucí. Utajovaná informace, která je předmětem posouzení v tomto řízení představuje rozšířenou verzi utajované informace předložené v řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, resp. Krajskému soudu v Plzni. Skutečnosti v ní uvedené jsou mnohem podrobnější a konkrétnější, jsou v ní uvedena konkrétní jména osob a označen způsob, jakým Policie České republiky ke skutečnostem dospěla. S ohledem na to se Komise domnívá, že vady utajované informace, které byly vytýkány Krajským soudem v Plzni v řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, byly v tomto řízení zcela odstraněny a důvodnost utajované informace je plně přezkoumatelná.“

46. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.1.2013, čj. 3As 4/2012-40 k obdobné problematice uvedl: „V případě, kdy převládá zájem ochrany utajovaných informací, k čemuž došlo v nyní posuzované věci, ocitají se správní orgány a soudy ve složité situaci, protože detailní odůvodnění jejich rozhodnutí, by velmi pravděpodobně ústilo k vyzrazení některých důležitých informací. Složitá je situace zvláště v případě, kdy stěžejním důkazem posuzované věci je utajovaná zpráva zpravodajských služeb nebo policie. Právě takovému problému musel čelit žalovaný i městský soud. Za takové konstelace neměl městský soud příliš možností, aby svým odůvodněním uváděné rozpory rozptýlil. Nejvyšší správní soud přezkoumal, zda se městský soud vyjádřil dostatečným způsobem alespoň k těm rozporům, které by bylo možné vyvrátit bez odtajnění informací a v intencích § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací. Stěžovatel poukazuje na určité nejasnosti, vycházejí z premisy, že osoby, které vyvíjí nebo vyvíjely činnost proti zájmům České republiky, stěžovatel uvedl v pohovoru ze dne 20. 8. 2009, který byl součástí bezpečnostního řízení, a o nichž tedy žalovaný věděl již předtím. V žalobě potom popsal, proč jednotlivé osoby, které v pohovoru označil, nemohou spadat do kategorie osob vyvíjejících činnost proti zájmům ČR, případně proč nemohly být bezpečnostním rizikem. Nejvyšší správní soud nejprve upozorňuje, že tato premisa nevychází z

relevantních informací. Rozhodnutí žalovaného čj. 83/2010- NBÚ/07-OP neobsahuje žádný závěr, který by takovou konstrukci navozoval. Žalovaný pouze uvedl, že styky žalobce s určitými osobami byly prokázány ze zpráv zpravodajských služeb, případně z výpovědi stěžovatele při pohovoru. Z takového závěru však není možné dovozovat, že se jedná pouze o ty osoby, které stěžovatel uvedl v pohovoru. Ani k jednotlivým osobám, které stěžovatel uváděl, se nemohl městský soud vyjádřit. Mohl by tím buď přímo rozkrýt utajované informace, nebo by mohl stěžovatele nasměrovat tak, že by si utajované informace dovodil sám. Takový postup by však odporoval veřejnému zájmu na ochranu utajovaných informací a byl by i v rozporu s ust. § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací.“

47. S uvedenou argumentací Nejvyššího správního soudu se zdejší krajský soud zcela ztotožňuje a uvádí, že napadené rozhodnutí žalované nemůže být považováno za nepřezkoumatelné, popřípadě věcně nesprávné jen proto, že v něm nejsou podrobně uvedeny všechny důvody, pro které bylo správními orgány obou stupňů shledáno, že je v případě žalobce důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Čtvrtý žalobní bod

48. Čtvrtý žalobní bod je důvodný.

49. Vliv rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce úzce souvisí s hodnocením přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Rovněž při posouzení vlivu rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce vycházely správní orgány obou stupňů z obsahu utajované informace ze dne 14.11.2013, který dle jejich názoru prokazuje, že je ve smyslu § 75 odst. 2 písm. f) ZPC důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek,. Tím je dle správních orgánů obou stupňů dáno, že veřejný zájem na nenarušení veřejného pořádku převažuje nad zájmem žalobce na soukromý a rodinný život na území České republiky. K tomu krajský soud opakuje, že se neztotožnil se závěrem správních orgánů obou stupňů, že utajovaná informace ze dne 14.11.2013 prokazuje, že je dán důvod pro zamítnutí žádosti žalobce o povolení trvalého pobytu na území ČR podle § 75 odst. 2 písm. f) ZPC, a to je důvodem, proč není správné ani posouzení zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, jak jej učinily správní orgány obou stupňů. Proto byl shledán i tento žalobní bod důvodným. Není proto možné zabývat se konkrétními námitkami žalobce směřujícími vůči nesprávnému hodnocení zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny.

Závěr

50. Soud shledal žalobu důvodnou, když dospěl k závěru, že skutkový stav, který vzaly správní orgány obou stupňů za základ pro rozhodnutí nemá ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. oporu ve spise (viz druhý žalobní bod). Soud proto zrušil podle § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí pro tuto vadu řízení. Protože stejnou vadou řízení trpí i prvostupňové rozhodnutí, zrušil i prvostupňové rozhodnutí. Věc vrátil v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu.

VI. Náklady řízení

51. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*dále jen advokátní tarif*). Zástupce žalobce, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny advokáta zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 %.

52. Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Odměna advokáta sestává ze tří úkonů právní služby, a to jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání žaloby) a jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu (účast na jednání soudu), tj. včetně paušální částky 10.200 Kč. DPH z této částky činí 2.142 Kč. Odměna advokáta činí 12.342 Kč.

53. K odměně advokáta byly připočteny 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu 3.000 Kč podle položky 18 bod 2. písm. a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

54. Náklady řízení tak činí 15.342 Kč. K plnění byla podle § 64 s.ř.s. k § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu stanovena třicetidenní lhůta, platební místo bylo podle § 64 s.ř.s. k § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. stanoveno k rukám zástupce žalobce, advokáta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 23. září 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková